

Sygn. akt VI Gz 38/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SSO Renata Bober (spr.)

SSO Anna Walus – Rząsa

Protokolant: asyst. sędziego Natalia Oślizło-Doskocz

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2015 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) S.A. w R.

przeciwko: (...) sp. z o.o. w W.

o zapłatę

na skutek zażalenia świadka J. K. (1) na postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 28 października 2014 r. sygn. akt V GC 875/14 w przedmiocie przyznania świadkowi zwrotu kosztów podróży oraz utraconego zarobku

postanawia:

I. sprostować z urzędu w sentencji postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 28 października 2014 r. sygn. akt V GC 875/14 błędnie wpisane nazwisko świadka w ten sposób, że w miejsce słów: K. wpisać: K.,

II. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że przyznać świadkowi J. K. (1) zwrot kosztów podróży na rozprawę w dniu 16 września 2014 r. oraz w dniu 28 października 2014 r. w łącznej kwocie

960 zł (dziewięćset sześćdziesiąt złotych),

III. oddalić zażalenie w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Rzeszowie Wydział V Gospodarczy przyznał świadkowi J. K. (1) zwrot kosztów podróży w kwocie 610 zł oraz zwrot utraconego zarobku w kwocie 81,26 zł.

W uzasadnieniu powyższego Sąd wskazał, że wnioskiem złożonym w dniu 16 września 2014 r., sprecyzowanym w dniu 19 września 2014 r., świadek J. K. (1) wniósł o zwrot kosztów przejazdu w kwocie 480 zł, w związku z wezwaniem na rozprawę wyznaczoną na ten dzień wskazując, iż przyjechał z W., gdzie zamieszkuje własnym samochodem marki T. (...) o pojemności silnika 1329 cm³, 610 km w obie strony. Ponadto świadek wniósł o zwrot utraconego zarobku w kwocie 720 zł przedkładając na potwierdzenie tego wniosku zaświadczenie o utraconym zarobku w dniu 16 września 2014 r., wystawione przez pracodawcę, z którego wynika, że nieobecność wskazanego świadka w pracy w dniu 16

września 2014 r. była spowodowana stawiennictwem w sądzie i że utracone wynagrodzenie z tego tytułu wyniosło 720,16 zł brutto.

Kolejnym wnioskiem z dnia 28 października 2014 r. świadek J. K. (1) wniósł o zwrot kosztów przejazdu w kwocie 480 zł, w związku ze stawiennictwem na rozprawę w tym dniu wskazując, iż przyjechał z W., gdzie zamieszkuje własnym samochodem marki T. (...) o pojemności silnika 1329 cm³, 610 km w obie strony.

Sąd przyznał świadkowi zwrot kosztów podróży w dniach 16 września 2014 r. i 28 października 2014 r., z W. do R., w kwocie po 305 zł (łącznie 610 zł), odpowiadającej iloczynowi ilości podanych przez świadka kilometrów w obie strony oraz stawki za 1 kilometr przebiegu pojazdu w wysokości 0,50 zł, uznając, że są to koszty racjonalne i celowe. Natomiast dalej idący wniosek w zakresie zwrotu kosztów podróży Sąd oddalił jako niezasadny, uznając, iż brak jest w sprawie racjonalnych przesłanek do przyznania tych kosztów w maksymalnej wysokości.

W zakresie sformułowanego przez świadka żądania zwrotu wynagrodzenia za utracony zarobek Sąd Rejonowy przyznał świadkowi, tytułem utraconego zarobku kwotę 81,26 zł, stanowiącą równowartość 4,6 % kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, która w ustawie budżetowej na rok 2014 została określona w kwocie 1.766,46 zł, z uwagi na okoliczność, że wskazana kwota stanowi ustawowo określoną górną granicą należności z tytułu utraconego zarobku którą można przyznać na rzecz świadka. Jednocześnie Sąd oddalił wniosek o zwrot utraconego zarobku w części przewyższającej tę kwotę, jako nie znajdujący oparcia w przepisach prawa.

Powyższe postanowienie świadek J. K. (1) zaskarżył zażaleniem, wskazując, że zaskarża je w całości i wnosi o jego zmianę poprzez przyznanie mu dodatkowo kwoty 350 zł stanowiącej różnicę pomiędzy wnioskowaną przez niego kwotą 960 zł a przyznaną kwotą 610 zł tytułem kosztów podróży oraz kwoty 720 zł tytułem utraconego zarobku.

W uzasadnieniu wskazany wyżej świadek powołał się na treść § 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy, wskazując, że przysługujący mu zwrot kosztów podróży powinien być wyliczony poprzez pomnożenie liczby przejechanych przez niego kilometrów przez stawkę za 1 km przebiegu dla pojazdów osobowych o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ tj. 0,8358 zł co daje maksymalną kwotę 1020 zł. Świadek wskazał, że wnioskował o przyznanie mu kwoty mniejszej niż maksymalna – 960 zł, i taka kwota w jego ocenie powinna być mu przyznana tytułem zwrotu kosztów podróży.

Świadek zakwestionował także przyznany mu przez Sąd Rejonowy zwrot utraconego zarobku w wysokości 81,26 zł, wskazując że przyznana przez Sąd Rejonowy kwota nie odzwierciedla zarobku który utracił, co powoduje powstanie u świadka uszczerbku majątkowego w związku z jego obowiązkowym udziałem w rozprawie sądowej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

O należnościach świadków przysługujących im w związku ze stawiennictwem w sądzie rozstrzygają przepisy art. 85-88 i 92-93 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (dalej też: u.k.s.c.). Zgodnie z art. 85 ust. 1 u.k.s.c., świadkowi przysługuje zwrot kosztów podróży - z miejsca jego zamieszkania do miejsca wykonywania czynności sądowej na wezwanie sądu - w wysokości rzeczywiście poniesionych, racjonalnych i celowych kosztów przejazdu własnym samochodem lub innym odpowiednim środkiem transportu. Górną granicę wskazanych należności, zgodnie z § 2 powołanego przepisu stanowi wysokość kosztów przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju. Zasady, do których odsyła ten przepis, określa rozporządzenie z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. z 2013, poz. 167)

Odczytując to rozporządzenie w omawianym kontekście trzeba stwierdzić, że świadkowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu w wysokości stanowiącej iloczyn przejechanych kilometrów przez stawkę za 1 kilometr przebiegu, ustaloną przez sąd, która nie może być wyższa niż określona w przepisach wydanych na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (tekst jedn.: Dz.U.2013.1414 ze zm.). Dla samochodu osobowego o pojemności skokowej silnika do 900 cm³ wynosi ona 0,5214 zł, a w przypadku pojemności powyżej 900 cm³ – 0,8358 zł (§ 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy; Dz.U.2002.27.271 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe, uznać należy, że Sąd Rejonowy nieprawidłowo – przy wskazanej we wnioskach świadka pojemności skokowej silnika pojazdu przekraczającej 900 cm³ – przyjął stawkę za 1 km przebiegu pojazdu w wysokości 0,50 zł. Przyjąć należy, że górna granica należności przysługującej świadkowi J. K. (1) z tytułu zwrotu kosztów podróży na dwie rozprawy sądowe - przy wskazanej we wnioskach pojemności skokowej silnika pojazdu świadka i odległości między miejscem zamieszkania świadka oraz miejscem stawiennictwa – powinna wynosić: 610 km (odległość między miejscem zamieszkania świadka oraz miejscem stawiennictwa) x 0,8358 zł (stawka za 1 km przebiegu pojazdu o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³) x 2 (liczba rozpraw) tj. 1.019,67 zł. Mając na uwadze wniosek świadka o przyznanie mu zwrotu kosztów podróży w łącznej wysokości 960 zł, tj. w kwocie nieprzekraczającej określonej w ww. przepisach górnej granicy zwrotu kosztów przejazdu, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone postanowienie przyznając ww. świadkowi zwrot kosztów podróży zgodnie z jego żądaniem.

W kwestii żadanego przez skarżącego zwrotu utraconego zarobku w kwocie 720 zł, wskazać należy, że przepis art. 86 ust. 2 u.k.s.c. stanowi, iż wynagrodzenie za utracony zarobek lub dochód za każdy dzień udziału w czynnościach sądowych na wezwanie sądu przyznaje się świadkowi w wysokości przeciętnego dziennego zarobku lub dochodu świadka, a gdy pozostaje on w stosunku pracy przeciętny dzienny utracony zarobek oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu należnego pracownikowi ekwiwalentu pieniężnego za urlop. W każdym jednak wypadku górną granicę należności za utracony dzienny zarobek (dochód) stanowi równowartość 4,6% kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, której wysokość, ustaloną według odrębnych zasad, określa ustawa budżetowa. W ustawie budżetowej obowiązującej w roku 2014 ustalono kwotę bazową na poziomie 1.766,46 zł (art. 9 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy budżetowej na rok 2014 z dnia 24 stycznia 2014 r.; Dz.U. 2014 poz. 162).

Oznacza to, że zwrot utraconego zarobku (dochodu) za 1 dzień nie może przekroczyć kwoty 81,26 zł (4,6% x 1.766,46 zł), niezależnie od faktycznie osiąganego dochodu ze stosunku pracy czy innego tytułu. Od tej zasady u.k.s.c. nie przewiduje wyjątku, w związku z tym sąd, przyznając świadkowi zwrot utraconego zarobku (dochodu), nie może przekroczyć ustalonej w powyższy sposób stawki dziennej. Mając na uwadze powyższe uznać należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo określił przysługującą skarżącemu należność tytułem zwrotu utraconego zarobku.

Z omówionych względów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone postanowienie ustalając przysługujący świadkowi J. K. (1) zwrot kosztów podróży w kwocie 960 zł, a w dalej idącej części zażalenie oddalił na podstawie art. 385 k.p.c. oraz art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. (punkt II i III sentencji).

W pkt I postanowienia Sąd Okręgowy dokonał sprostowania zaskarżonego orzeczenia. Zgodnie z art. 350 § 1 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c., sąd może z urzędu sprostować w postanowieniu niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. Natomiast zgodnie z art. 350 § 3 w zw. z art. 361 k.p.c., jeżeli sprawa toczy się przed sądem drugiej instancji, sąd ten może z urzędu sprostować postanowienie pierwszej instancji.

W sentencji postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 28 października 2014 r. sygn. akt V GC 875/14 omyłkowo wskazano, że zwrot kosztów podróży i utraconego zarobku przyznaje się świadkowi J. K. (2) zamiast prawidłowo K.. Powyższa omyłka pisarska jest oczywista, bowiem z akt sprawy wynika prawidłowe nazwisko wskazanego świadka.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy, na mocy cytowanych wyżej przepisów, orzekł jak w pkt. I sentencji postanowienia.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)